

บทบาท อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงาน
ตามพ.ร.บ.การสาธารณสุข 2535และที่แก้ไขเพิ่มเติม

นายพิสิฐ จรัสรักษ์ ศูนย์อนามัยที่ 5

เรามารู้จัก “ประเภทของกฎหมาย” กันหน่อย

- **ใน**สังคมทั่วไป เราอาจแบ่งปัญหาข้อขัดแย้งระหว่างบุคคลในสังคมออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ กฎหมายที่ใช้เพื่อการหาข้อยุติจึงแบ่งออกเป็น 2 ประเภทเช่นเดียวกัน คือ
- **กลุ่มแรก** เป็นเรื่องความขัดแย้งหรือข้อพิพาทระหว่างบุคคลที่เป็นเอกชนหรือประชาชนทั่วไปด้วยตนเอง เช่น นาย ก. ไปทำธุรกรรมกับนาย ข. ไม่ว่าจะเป็นการซื้อขายสินค้า การเช่า การกู้ยืมเงิน หรือทำสัญญาต่างๆ แล้วเกิดข้อขัดแย้งกัน หรือเห็นไม่ตรงกัน ก็จะต้องใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องมาหาข้อยุติ ได้แก่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยการซื้อ การขาย การเช่า การกู้ยืม เอกเทศสัญญา หรือเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมาเป็นหลักในการพิจารณาว่าใครผิดใครถูก เราเรียกกลุ่มกฎหมายประเภทนี้ว่า **“กฎหมายเอกชน”**

- ซึ่งกระบวนการในการจัดการตามกฎหมายเอกชน จะต้องอาศัย **“ศาลยุติธรรม”** เป็นผู้ตัดสิน ดังนั้น บุคคลใดที่ประสงค์จะให้ศาลยุติธรรมช่วยตัดสินข้อพิพาท ต้องยื่นฟ้องต่อศาลโดยอาจอาศัยทนายความ หรือจะยื่นฟ้องเองก็ได้ ซึ่งฝ่ายใดกล่าวอ้างข้อมูลหรือข้อเท็จจริงเรื่องใด ผู้นั้นก็ต้องแสดงพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงเรื่องนั้นๆ ด้วย

กลุ่มที่สอง เป็นเรื่องความขัดแย้งระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐกับบุคคลที่เป็นเอกชน หรือประชาชนทั่วไป ซึ่งมักจะเป็นกรณีที่เอกชนหรือประชาชนละเมิดกฎหมายที่ เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของบ้านเมือง

- เช่น การค้าประเวณี การค้ายาเสพติด การแสดงลามกอนาจาร การจี้ปล้น ชิงทรัพย์ ทำร้ายร่างกายผู้อื่น เป็นต้น รวมทั้ง การละเมิดกฎหมายที่ต้องการคุ้มครองประโยชน์ สาธารณะ ของสังคม เช่น การไปรुकล้ำที่ หรือแหล่งน้ำสาธารณะ การทำลายป่า สัตว์ สงวน การประกอบกิจการโดยไม่มีใบอนุญาต ทั้งที่รัฐกำหนดให้ต้องขออนุญาตก่อน ดำเนินกิจการ การฝ่าฝืน กฎเกณฑ์ด้านสุขลักษณะ การคุ้มครองแรงงาน และอื่นๆ เป็น ต้น ซึ่งกรณีดังกล่าวข้างต้น จำเป็นต้องใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องมาเป็น หลักในการพิจารณา หาข้อยุติความผิดความถูก

- ได้แก่ ประมวล กฎหมายอาญา กฎหมายป่าไม้และสัตว์สงวน กฎหมาย สาธารณสุข กฎหมายอาหาร กฎหมายสิ่งแวดล้อม กฎหมายโรงงาน กฎหมาย คู้มครองแรงงาน กฎหมายประกอบโรคศิลปะ และกฎหมายอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งเราเรียกกลุ่มกฎหมายประเภทนี้ว่า **“กฎหมายมหาชน”**
- ซึ่งกระบวนการในการจัดการตามกฎหมายมหาชนกรณีที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับ คดีอาญา (เช่น เรื่อง การลักทรัพย์ ปล้นชิงวิ่งราวทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ข่มขืน หรือ ฆ่าคน เป็นต้น) จะต้องใช้กระบวนการทางศาลยุติธรรม เช่นเดียวกันกับกฎหมายเอกชน เพียงแต่ผู้ดำเนินการ ป้องจะเป็นเจ้าหน้าที่ ของรัฐ (คือพนักงานตำรวจ อัยการ) เว้นแต่ประชาชนผู้เสียหายจะดำเนินการ ป้องเองก็อาจจะต้องใช้ ทุนายความได้

ส่วนกรณีการฝ่าฝืนกฎหมายที่เกี่ยวกับสาธารณะ ประโยชน์ของสังคม จะมีการจัดการเป็น 2 ขั้นตอน

“ขั้นตอนแรก”

เป็นขั้นตอนการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานในการออกคำสั่งทางปกครอง (เช่น การสั่งไม่อนุญาต การสั่งให้แก้ไข สั่งให้หยุดกิจการ พักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตการประกอบกิจการ เป็นต้น)
ขั้นตอนนี้ถ้ามีข้อขัดแย้งหรือเห็นไม่ตรงกันระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐกับประชาชน โดยหากประชาชนเห็นว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจ ออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องอาศัย **“ศาลปกครอง”** เป็นผู้พิจารณาตัดสิน ซึ่งศาลปกครองจะเป็นผู้ไต่สวนหาข้อเท็จจริงและมีคำพิพากษา

- ส่วนขั้นตอนที่ 2

- เป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องจากขั้นตอนแรก หากศาลปกครองพิพากษาเห็นด้วยกับประชาชน ก็จะสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น แต่ถ้าหากเห็นด้วยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ก็จะสั่งให้ยกคำฟ้องของประชาชนและกำหนดให้ ประชาชนถือปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ซึ่งหากไม่ปฏิบัติตามก็จะเข้าสู่ การพิจารณาการลงโทษโดย “ศาลยุติธรรม” ต่อไป

สำหรับพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ถือว่าเป็น “กฎหมายมหาชน” ประเภทหนึ่ง ซึ่งเราจะได้รับทราบถึงประโยชน์ และการควบคุมดูแลให้เป็นตามกฎหมายดังกล่าวในหัวข้อต่อไป

ทำไมต้องมีพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. 2535

เหตุผลเพราะ

1. ประชาชนต้องการดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ
2. ในการดำรงชีวิตโดยปกติสุขของประชาชนจะประกอบด้วยการได้อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ไม่เป็นพิษเป็นภัย คือ
 - 2.1 ได้อยู่อาศัยในอาคารที่ถูกสุขลักษณะ มีห้องน้ำห้องส้วม มีการเก็บรวบรวมขยะมูลฝอย การระบายอากาศดี มีแสงสว่างเพียงพอ และอยู่ในชุมชน หรือที่หรือทางสาธารณะที่มีความสะอาดและเป็นระเบียบ
 - 2.2 ได้กินอาหารที่สะอาดปลอดภัย ไม่มีการปนเปื้อนของสิ่งสกปรก

เหตุผลเพราะ

2.3 ได้ทำงานในสถานประกอบกิจการที่สะอาดปลอดภัย มีมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

2.4 ต้องไม่ได้รับมลพิษที่อาจเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพจากการกระทำของบุคคล หรือ สถานประกอบกิจการ

3. สังคมและชุมชนประกอบด้วยคนจำนวนมาก มีการประกอบกิจการต่างๆ มากมาย หลากหลาย หากปล่อยเป็นอิสระของชุมชนที่จะกระทำได้โดยไม่มีกฎกติกา ย่อมส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนโดยส่วนรวมได้

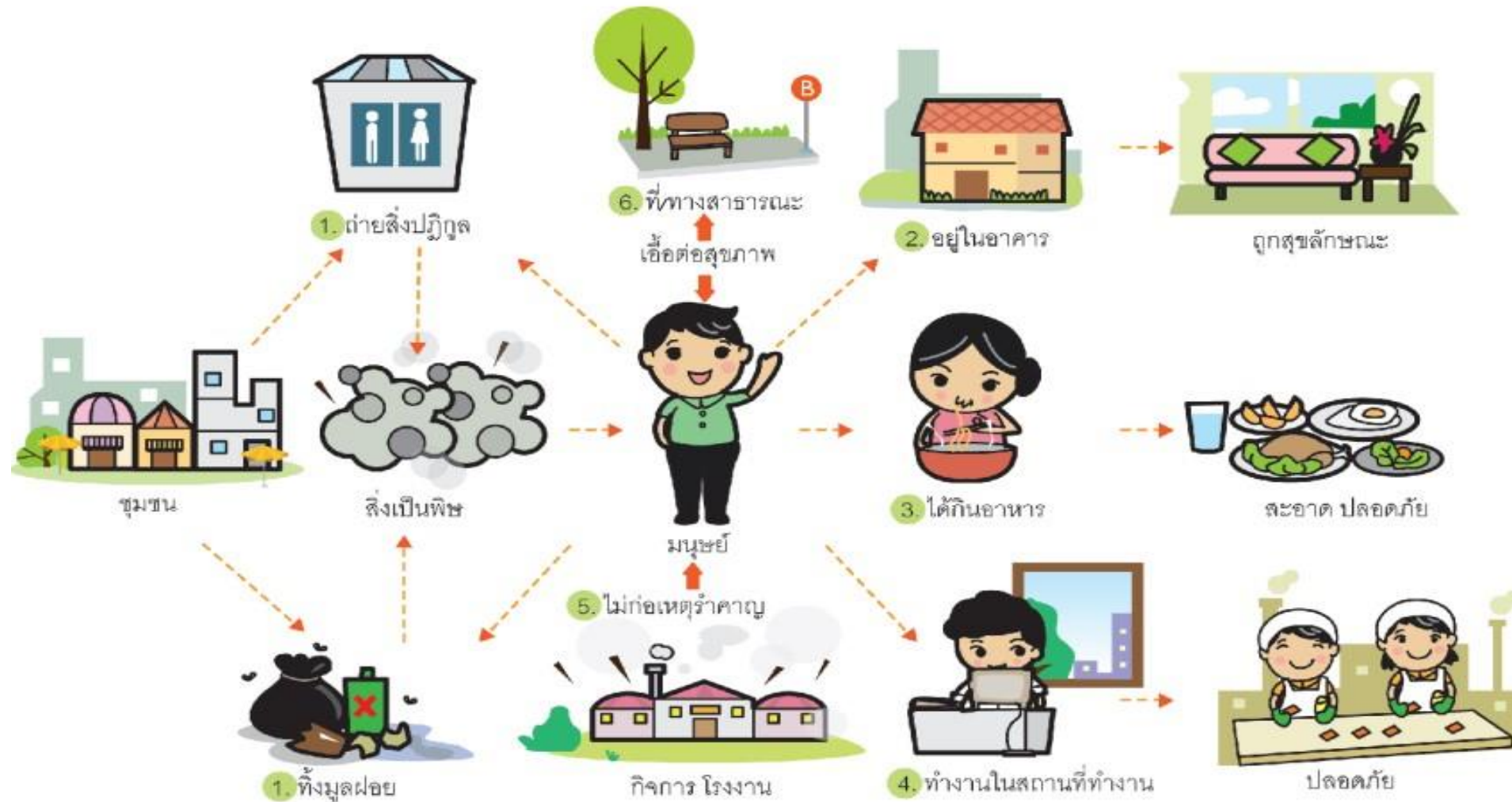

เหตุผลเพราะ

ด้วยเหตุนี้ เพื่อเป็นการคุ้มครองสุขภาพของประชาชนรัฐบาลจึงจำเป็นต้องออกกฎหมายมาควบคุมการกระทำหรือการประกอบกิจการที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชน ซึ่งก็คือ พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 นั่นเอง

องค์ประกอบของการดำเนินชีวิตที่ดี

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. 2535 คຸ້ມครองสุขภาพของ
ประชาชนอย่างไร ?

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 คุ่มครองสุขภาพของ ประชาชนอย่างไร ?

- **พ**ราชราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 นี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะดูแลให้ประชาชนได้อยู่
ในสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสม
กับการดำรงชีพคือ สภาวะแวดล้อมที่เอื้อต่อการมีสุขภาพที่ดี
และไม่เป็นพิษเป็นภัย
ซึ่งได้แก่

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 คุ่มครองสุขภาพของ ประชาชนอย่างไร ?

- 1.การควบคุมและกำจัดสิ่งปฏิกูล (อุจจาระ ปัสสาวะสิ่งโสโครก) และ มูลฝอย (ขยะ) ที่เกิดจากครัวเรือน หรือชุมชน
- 2.การดูแลอาคารให้ถูกสุขลักษณะ (สะอาด ไม่สกปรกรกรุงรัง โครงสร้างไม่แตกร้าวหรือปล่อยให้คนอยู่มากเกินไป คือ มีคนอาศัยอยู่เกินกว่าหนึ่งคนต่อพื้นที่สามตารางเมตร)
- 3. การควบคุมดูแลกิจการที่เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ ตลาดสดกิจการร้านอาหาร การขายของชำ หาบเร่แผงลอย ให้ถูกสุขลักษณะ(คือ อาหาร ภาชนะ อุปกรณ์ สะอาดปลอดภัย ปรั่ง ประกอบจำหน่ายถูกสุขลักษณะ สถานที่สะอาดเป็นระเบียบ)

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 คุ่มครองสุขภาพของ ประชาชนอย่างไร ?

- 4. การควบคุมดูแลกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หมายถึง กิจการที่มีกระบวนการผลิตหรือให้บริการที่อาจก่อให้เกิดมลพิษ หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนที่อยู่บริเวณข้างเคียง หรือผู้ใช้บริการกิจการนั้น ซึ่งมีทั้งหมด 143 ประเภทกิจการ โดยให้มีระบบ หรือเครื่องมือ หรือ วิธีการขจัดหรือป้องกันมลพิษหรืออันตรายต่อสุขภาพ และไม่ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 คุ่มครองสุขภาพของ ประชาชนอย่างไร ?

- 5. การกำหนดเป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ เช่น ช้าง ม้า โค กระบือ ฯลฯ หรือห้ามเลี้ยงสัตว์เกินกว่าจำนวนที่กำหนด หรือให้เลี้ยงได้โดยต้องปฏิบัติตามใดอย่างหนึ่ง เพื่อการป้องกันปัญหาด้านสุขลักษณะและไม่ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ
- 6. การกำหนดเขตจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะเพื่อให้มีความเป็นระเบียบ ไม่เป็นปัญหาต่อชุมชน

ใครเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการ ดูแลและควบคุมตามกฎหมาย การสาธารณสุข

หน่วยงานและบุคคลที่มีอำนาจในการดูแลตามกฎหมาย ได้แก่

ราชการส่วนท้องถิ่น

ได้แก่

- กรุงเทพมหานคร (กทม.)
- เมืองพัทยา
- เทศบาล
- องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.)
- องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)

เจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้แก่

- ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร
- นายกเมืองพัทยา
- นายกเทศมนตรี
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบล
- นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด

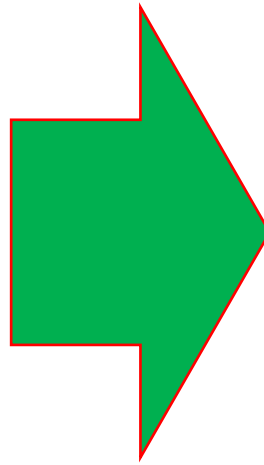

ราชการส่วนท้องถิ่น

- กรุงเทพมหานคร (กทม.)
- เมืองพัทยา
- เทศบาล
- องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.)
- องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)

เจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้แก่

- ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร
- นายกเมืองพัทยา
- นายกเทศมนตรี
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบล
- นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด

เจ้าพนักงานสาธารณสุข ตามประกาศปี 2562 ได้แก่

- ผู้บริหารและนักวิชาการของกรมอนามัย

ส่วนภูมิภาค

นักวิชาการสาธารณสุขตั้งแต่ระดับชำนาญการขึ้นไปซึ่งผู้อำนวยการมอบหมาย

นิติกรซึ่งผู้อำนวยการศูนย์อนามัย/ ผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาสุขภาพแห่งชาติมอบหมาย

1. นพ.สสจ./นพ.ชช.(ด้านเวชกรรมป้องกัน)นวก.สธ.ชช.(ด้านส่งเสริมพัฒนา)
2. นวก.สธ./ควบคุมโรค/เภสัชกร/พยาบาลวิชาชีพ/นิติกร/นักวิเคราะห์นโยบายฯ ตั้งแต่ระดับปฏิบัติการขึ้นไป จพง.สธ. / จพง.เภสัชกรรม ตั้งแต่ระดับชำนาญการขึ้นไป ที่ นพ.สสจ.มอบหมาย

เจ้าพนักงานสาธารณสุข ได้แก่

3. ผอ.รพศ./ผอ.รพ.ทั่วไป/ผอ.รพ.ชุมชน
4. นพ./เภสัชกร/พยาบาลวิชาชีพ / นวก.สธ. ตั้งแต่ระดับ ปฏิบัติการขึ้นไป
จพง.เภสัชกรรม/พยาบาลเทคนิค / จพง.สธ. ตั้งแต่ระดับชำนาญงานขึ้นไป
ที่ ผอ.รพ.มอบหมาย
5. สาธารณสุขอำเภอ /นวก.สธ./พยาบาลวิชาชีพ ตั้งแต่ระดับปฏิบัติการขึ้นไป จพง.สธ./พยาบาล
เทคนิค ตั้งแต่ระดับชำนาญงานขึ้นไป ที่สาธารณสุขอำเภอมอบหมาย
6. ผอ.รพ.สต./นวก.สธ./พยาบาลวิชาชีพ ตั้งแต่ระดับปฏิบัติการ ขึ้นไป ประจำโรงพยาบาลส่งเสริม
สุขภาพตำบล

เจ้าพนักงานสาธารณสุข สังกัดราชการ ส่วนท้องถิ่น ได้แก่

1. ผอ.สำนักอนามัย/ผอ.สว./ผอ.สำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม/ ผอ.กอง สำนักอนามัย/ผอ.กองจัดการขยะ ของเสียอันตรายและสิ่งปฏิกูล กทม.
2. หน.กลุ่มในสำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม/हन.กลุ่มงานใน กอง สำนักอนามัย
3. หน.ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สนง.เขต กทม.
4. ปลัดเมืองพัทยา/ผอ.สำนักการ สธ./ผอ.สำนักสิ่งแวดล้อม เมืองพัทยา
5. ปลัดเทศบาล/ผอ.สำนัก/ผอ.กอง/हन.กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม
6. นพ./สัตวแพทย์/พยาบาลวิชาชีพ/นวก.สธ./สุขาภิบาล/สิ่งแวดล้อม/ นิติกร ตั้งแต่ระดับปฏิบัติการขึ้นไป ของเทศบาลซึ่ง **นายกพัทยา / นายกเทศมนตรีมอบหมาย**
7. สัตวแพทย์/พยาบาลเทคนิค/จพง.สธ./จพง.สุขาภิบาล/จพง.สัตวบาล ตั้งแต่ชำนาญงานขึ้นไปซึ่ง **นายกพัทยา / นายกเทศมนตรีมอบหมาย**

เจ้าพนักงานสาธารณสุข ส่วนท้องถิ่น ได้แก่

8. ปลัด อบต./ ผอ.กอง/ หน.ส่วน สาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม อบต.
9. นพ./ ลัตวแพทย์/ พยาบาลวิชาชีพ/ นวก.สธ./ สุขาภิบาล/ สิ่งแวดล้อม/นิติกร ตั้งแต่ระดับปฏิบัติการขึ้นไปซึ่ง**นายกองค์การบริหารส่วนตำบลมอบหมาย**
10. ลัตวแพทย์/พยาบาลเทคนิค/จพง.สธ./จพง.สุขาภิบาล/จพง.สัตวบาล ตั้งแต่ชำนาญงานขึ้นไป**นายกองค์การบริหารส่วนตำบลมอบหมาย**

เจ้าพนักงานสาธารณสุข ได้แก่

- ให้ข้าราชการตำแหน่ง นายแพทย์ นายสัตวแพทย์ นักวิชาการสัตวบาล นักวิชาการสาธารณสุข นักวิชาการควบคุมโรค นักวิชาการสุขาภิบาล นักวิชาการสิ่งแวดล้อม เภสัชกร พยาบาลวิชาชีพ นักวิเคราะห์นโยบายและแผน และ นิติกรในระดับปฏิบัติการ และ สัตวแพทย์ พยาบาลเทคนิค เจ้าพนักงานสัตวบาล เจ้าพนักงานเภสัชกรรม เจ้าพนักงานสุขาภิบาล และเจ้าพนักงานสาธารณสุข ในระดับชำนาญงานซึ่งเป็นเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามประกาศนี้ **ได้รับการอบรมตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการอบรมเจ้าพนักงานสาธารณสุขที่กรมอนามัยประกาศกำหนด**
- ให้**พนักงานราชการตำแหน่งนิติกร** ในสังกัดหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งได้รับมอบหมายให้เป็นเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามประกาศนี้ **ให้ได้รับการอบรม**

เจ้าพนักงานสาธารณสุข ได้แก่

- ให้ข้าราชการตำแหน่ง ลัตวแพทย์ พยาบาลเทคนิค เจ้าพนักงานสัตวบาล เจ้าพนักงานเภสัชกรรม เจ้าพนักงานสุขาภิบาล และเจ้าพนักงานสาธารณสุขในระดับชำนาญงานที่เป็นเจ้าพนักงานสาธารณสุข อยู่ก่อนวันที่ประกาศนี้ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้โดยไม่ต้องเข้ารับการอบรมเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

หมายถึง ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น แต่งตั้ง ให้ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 44 วรรคหนึ่ง วรรคหนึ่งในเขตอำนาจ ของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น ในเรื่องใดหรือทุก เรื่องก็ได้

เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงาน
สาธารณสุขมีอำนาจหน้าที่ในการ
ดูแลเรื่องต่างๆ ตามกฎหมาย
การสาธารณสุขอย่างไร ?

- เจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานสาธารณสุข ถือว่า เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการควบคุมดูแลตามกฎหมายสาธารณสุข กล่าวคือ

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

มีอำนาจควบคุมดูแลการประกอบกิจการหรือการกระทำใดๆ ที่อาจมีผลกระทบต่อสุขภาพ และความเป็นอยู่ของชุมชน ดังนี้

1. เสนอร่าง **“ข้อกำหนดของท้องถิ่น”** อันเป็นกฎกติกาที่มีผลบังคับเป็นกฎหมายระดับท้องถิ่น เช่น เทศบัญญัติ ข้อบัญญัติ อบต. เป็นต้น ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องต้องปฏิบัติตามกติกานั้น
2. พิจารณาออกใบอนุญาต หนังสือรับรองการแจ้ง การประกอบกิจการต่างๆ ของประชาชน และหากเห็นว่าการประกอบกิจการนั้นอาจก่อผลกระทบต่อสุขภาพหรือสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพ ของประชาชน ย่อมมีอำนาจไม่อนุญาตได้ ในด้านกลับกันถ้าผู้ขอประกอบการปฏิบัติถูกต้องก็มีหน้าที่ต้องอนุญาต
3. ตรวจสอบ แะนำเสนอสถานประกอบการ กรณีที่มีการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง หรือข้อกำหนดของท้องถิ่น

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

4. ในกรณีที่ไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ ก็มีอำนาจออกคำสั่งให้ปรับปรุงแก้ไข หยุดกิจการ
พักใช้ใบอนุญาต เพิกถอนใบอนุญาตได้แล้วแต่กรณี
5. เมื่อมีการกระทำความผิดหรือฝ่าฝืนคำสั่งก็มีอำนาจเปรียบเทียบปรับได้
6. แต่งตั้งผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ตัวอย่าง. การใช้อำนาจ เช่น ตามมาตรา40

- ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของ ท้องถิ่น ตามมาตรา ๔๐ เพื่อประโยชน์ในการกำกับ ดูแลสถานที่จำหน่ายหรือสะสมอาหารที่ได้รับใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งได้ดังนี้
 1. กำหนดประเภทของสถานที่จำหน่าย/สะสม อาหาร ตามประเภทของอาหาร หรือตามลักษณะของสถานที่ ประกอบ หรือตามวิธีการจำหน่าย ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการกำหนด สุขลักษณะของแต่ละประเภทรวมทั้งการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม
 2. กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดตั้งใช้และดูแลรักษาสถานที่และสุขลักษณะของบริเวณที่ใช้จำหน่ายอาหาร (บริเวณที่วางอาหารเพื่อขายหน้าร้าน) ที่จัดไว้สำหรับบริโภคอาหาร (ที่รับประทานอาหาร) ที่ใช้ทำ ประกอบ บรรจุอาหาร (บริเวณครัว) และ ที่ใช้สะสมอาหาร บริเวณห้อง/ที่เก็บอาหาร วัตถุดิบของร้าน

มาตรา40

3. กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการป้องกัน **มิให้เกิดเหตุรำคาญ** และ การป้องกันโรคติดต่อ เช่น กำหนดให้มีระบบระบายควัน ที่เกิดจากการปรุงอาหาร (เช่น ปล่องระบายควันที่มีพัดลมดูด) ระบบบำบัดน้ำเสียและการกำจัดสิ่งปฏิกูลมูลฝอย รวมทั้ง ระบบการเฝ้าระวังทางสุขาภิบาลอาหาร เช่น การเก็บตัวอย่างอาหาร การ**สวอป**ภาชนะอุปกรณ์เป็นประจำ เป็นต้น
4. กำหนดเวลาจำหน่ายอาหาร ถ้าราชการส่วนท้องถิ่นเห็นว่าเป็นกรณีจำเป็นเพื่อควบคุมสุขลักษณะ หรือ เพื่อการป้องกันโรคติดต่อ ก็ให้กำหนด**เวลา**จำหน่ายอาหารของสถานที่ จำหน่าย/สะสมอาหารได้

มาตรา40

5. กำหนดหลักเกณฑ์**เกี่ยวกับสุขลักษณะ ส่วนบุคคล** ของ ผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ปรุงและผู้ให้บริการ หมายถึง สุขวิทยาส่วนบุคคลในเรื่องการแต่งกาย สุขอนิสัย เกี่ยวกับการเสิร์ฟอาหาร ภาชนะอุปกรณ์ ตลอดจนการตรวจสุขภาพร่างกาย ประจำปีเพื่อป้องกัน มิให้เป็นพาหะของโรค
6. กำหนดหลักเกณฑ์**เกี่ยวกับสุขลักษณะของ อาหาร** กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ ปรุง เก็บรักษา หรือ สะสม อาหาร เช่น วิธีการล้างทำความสะอาด ผักสด การหีบห่ออาหาร การ ปกปิดอาหารปรุงสำเร็จเพื่อป้องกันแมลงวัน การใช้เชียงไม้ปะปนกัน ระหว่างอาหารดิบกับอาหารสุก การห้ามมิให้นำ อาหารเหลือค้าง มาจำหน่ายในวันต่อไป เป็นต้น

มาตรา40

7. กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของ ภาชนะอุปกรณ์ น้ำใช้และของใช้อื่นๆ เช่น ข้อกำหนดเกี่ยวกับภาชนะ อุปกรณ์ที่ควรใช้หรือห้ามใช้การทำความสะอาด ภาชนะอุปกรณ์และ เครื่องมือ เครื่องใช้และการจัดเก็บที่ถูกต้องสุขลักษณะ รวมทั้ง ระบบน้ำใช้ เป็นต้น

กรณีผู้ประกอบการขออนุญาตหรือแจ้ง
เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะไม่อนุญาต
หรือไม่ออกหนังสือรับรองการแจ้ง
ได้หรือไม่ และต้องเสีย
ค่าธรรมเนียมหรือไม่ ?

กรณีที่ถูกกฎหมายกำหนดให้ต้องขออนุญาตต่อเจ้าพนักงาน ท้องถิ่นก่อนประกอบกิจการนั้น

- แสดงว่าสภาท้องถิ่นพิจารณาแล้วเห็นว่า กิจการนั้นๆ อาจก่อผลกระทบต่อสาธารณสุขได้ เช่น กรณีของตลาดสด สถานที่จำหน่ายหรือเสิร์ฟอาหาร ถือว่าเป็นแหล่งบริเวณที่สำคัญของประชาชน หากมีการประกอบการ ที่ไม่ถูกสุขลักษณะ ย่อมอาจเกิดผลต่อการแพร่ระบาดของโรคระบบทางเดินอาหารได้ง่าย จึงจำเป็นต้องมีการควบคุม โดยการขออนุญาตก่อนประกอบกิจการ ถ้าอนุญาตจึงประกอบการได้ แต่ถ้าไม่อนุญาตก็ไม่มีสิทธิประกอบการ และใบอนุญาตมีอายุ 1 ปี ซึ่งต้องมีการต่ออายุทุกปี

ส่วนกรณีที่ต้องแจ้งนั้น เป็นการจดทะเบียนกับเจ้าพนักงาน เท่านั้น

- เมื่อแจ้งแล้วจะได้รับใบรับแจ้งซึ่งกลับไปประกอบกิจการได้เลยโดยไม่ต้องรอหนังสือรับรองการแจ้ง ตามกฎหมายเจ้าพนักงาน ต้องออกให้ภายใน 7 วันนับแต่วันที่แจ้ง เว้นแต่ กรณีที่คำขอนั้นมีหลักฐานไม่ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่น และ หนังสือรับรองการแจ้งนี้ไม่มีอายุจึงประกอบกิจการนั้นได้ตลอดไปกรณีที่โอนให้ผู้อื่นจะต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบด้วย

สำหรับเหตุผลที่ผู้ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการ แจ้งต้องเสียค่าธรรมเนียมนั้น

- เพราะการประกอบกิจการใดๆที่เป็นการค้า (แสวงหากำไร) และการประกอบกิจการนั้น อาจมีผลกระทบหรือต้องใช้ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่น พึงจะต้องแบ่งส่วนกำไร จำนวนหนึ่งให้แก่สาธารณะ ซึ่งก็คือค่าธรรมเนียม ที่ต้องเสียให้ราชการส่วนท้องถิ่น นั้นเอง
- ซึ่งกฎหมายสาธารณสุขได้บัญญัติไว้ในมาตรา 65
ให้ต้องเสียตามอัตราและในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่น อาทิเช่น ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตกิจการตลาดสด 1,500 บาท ต่อปี

กฎกระทรวง กำหนดค่าธรรมเนียมการออก ใบอนุญาต หนังสือรับรองการแจ้ง

- ใบอนุญาตจัดตั้งตลาดตามมาตรา ๓๔
 - (ก) ใบอนุญาตจัดตั้งตลาดในอาคารหรือพื้นที่ ที่มีจำนวน **แผงค้าในตลาดไม่เกินหนึ่งร้อยแผง** ฉบับละ **๕,๐๐๐** บาท
 - (ข) ใบอนุญาตจัดตั้งตลาดในอาคารหรือพื้นที่ ที่มีจำนวน **แผงค้าในตลาดเกินกว่าหนึ่งร้อยแผง** ฉบับละ **๑๐,๐๐๐** บาท
- (๔) ใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่ สerveอาหารในอาคารหรือพื้นที่ที่มีพื้นที่ เกินสองร้อยตารางเมตร และมีใช้เป็นการขายของ ในตลาดตามมาตรา ๓๔ ฉบับละ **๔,๕๐๐** บาท
- (๕) ใบอนุญาตจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ตามมาตรา ๔๑ วรรคสอง
 - (ก) จำหน่ายโดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้า ในที่หนึ่งที่ใดเป็นปกติ ฉบับละ **๗/๕๐** บาท
 - (ข) จำหน่ายโดยลักษณะการเร่ขาย ฉบับละ **๑๐๐** บาท

ค่าธรรมเนียมหนังสือรับรองการแจ้งกิจการร้านอาหาร

ขนาด	อัตรา/ต่อปี
ขนาดไม่เกิน 50 ตารางเมตร	500 บาทต่อปี
ขนาดมากกว่า 50-100 ตารางเมตร	800 บาทต่อปี
ขนาดมากกว่า 100-200 ตารางเมตร	1,500 บาทต่อปี

เนื่องจากหนังสือรับรองการแจ้งนั้น สำหรับกิจการร้านอาหารที่ไม่เกิน 200 ตารางเมตร ไม่มีการต่ออายุ ดังนั้น ผู้ประกอบกิจการที่ประสงค์จะเลิกกิจการ ต้องแจ้งเจ้าพนักงาน ด้วย มิฉะนั้น จะกลายเป็นว่าผู้ประกอบการค้างค่าธรรมเนียมต่อราชการส่วนท้องถิ่นได้

กฎกระทรวง กำหนดค่าธรรมเนียม หนังสือรับรองการแจ้ง

- ค่าธรรมเนียมที่ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๖๓ ในการกำหนดค่าธรรมเนียมการออกหนังสือรับรองการแจ้งตามมาตรา ๔๘ ต้องไม่เกิน อัตราค่าธรรมเนียม ดังต่อไปนี้
- หนังสือรับรองการแจ้งการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร หรือสถานที่สะสมอาหารใน อาคาร หรือพื้นที่ใด ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร และ มิใช่เป็น การขายของใน ตลาดตามมาตรา ๓๘ ฉบับละ ๑,๕๐๐ บาท

กรณีที่ประชาชนไปใช้บริการจากร้านอาหาร หรือตลาดสด
แล้วพบเห็นว่าการประกอบกิจการที่ไม่ถูกสุขลักษณะ
สกปรก หรือมีความเสี่ยงที่จะทำให้เกิดการปนเปื้อน
ของสิ่งสกปรกหรือเชื้อโรคในอาหาร
จึงร้องเรียนไปยังราชการส่วนท้องถิ่น

(เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร หรือเมืองพัทยา)
ที่ดูแลเขตพื้นที่ที่ร้านอาหารหรือตลาดสดนั้นตั้งอยู่ได้ ซึ่งราชการส่วน
ท้องถิ่นจะต้องส่งเจ้าพนักงานไปตรวจสอบสถานประกอบการนั้น

- หากพบว่ามีการปฏิบัติที่ไม่ถูกสุขลักษณะตามที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติของท้องถิ่น เจ้าพนักงานก็จะแนะนำให้มีการปรับปรุงแก้ไข หากไม่มีการปรับปรุงแก้ไข เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็สามารถ ดำเนินการปรับได้ตามกฎหมาย (ในความผิดที่ไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติของท้องถิ่น) และอาจจะออกคำสั่งให้ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมได้อีกตามมาตรา 45 ซึ่งหากคราวนี้ ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่มีเหตุผล ก็จะมีโทษความผิดมากขึ้น คือ โทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 50,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกิน 25,000 บาทต่อวัน ตลอดระยะเวลาไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนั้น

กรณี นาย ก. จัดให้มีการค้าขายสินค้าอาหารและ
สินค้าประเภทอื่นๆ ด้วยแบบตลาดนัด หรือเปิดทำย
ขายของโดยเก็บค่าเช่าในที่ของตนเองจะถูกควบคุม
ตามกฎหมายการสาธารณสุขหรือไม่ ?

กรณีการจัดให้มีการค้าในลักษณะดังกล่าวข้างต้นถือว่าเป็น “ตลาด” ตามกฎหมายการสาธารณสุข คือ

- สถานที่หรือบริเวณที่จัดไว้เป็นที่ชุมนุมเพื่อการค้าขายสินค้าประเภทอาหารต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสินค้าอย่างอื่นอยู่ด้วยหรือไม่ก็ตาม จะเป็นการขายของเป็นการประจำหรือเป็นครั้งคราว หรือตามวันกำหนด ซึ่งกฎหมายกำหนดให้ต้องขออนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนดำเนินการ ทั้งนี้ เพราะสถานที่ที่จัดไว้เพื่อการชุมนุมจำหน่ายสินค้าอาหารจำนวนมากๆ ทั้งอาหารดิบ อาหารสด อาหารแห้งอาหารปรุงสำเร็จ จะทำให้มีความเสี่ยงในเรื่องความสะอาด การปนเปื้อนสิ่งสกปรกหรือเชื้อโรคมมาก เศษอาหาร ขยะก็มาก จำเป็นต้องมีระบบการสุขาบาลที่ดี และมีการวางจำหน่ายที่ถูกต้องลักษณะ

ดังนั้น

- ดังนั้น นาย ก. ที่ดำเนินการจัดตลาดนัด หรือเปิดท้ายขายของในที่ของตน จึงต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นของเขตนั้นก่อนและต้องปฏิบัติให้ถูกต้องด้วยลักษณะตามที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติของท้องถิ่นนั้นด้วย **เว้นแต่** จะเป็นการขายสินค้าอย่างอื่นที่ไม่ใช่อาหารเลยในที่ของตนเอง จึงจะไม่ต้องขออนุญาตก่อนประกอบการ

เจ้าพนักงานสาธารณสุข

- อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข มีหน้าที่ช่วยเหลือเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการควบคุมดูแลการประกอบกิจการหรือการกระทำใดๆ ที่อาจมีผลกระทบต่อสุขภาพ และความเป็นอยู่ของชุมชน ตาม ม.46
1. ตรวจตราและแนะนำสถานประกอบการให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติกฎกระทรวง หรือข้อกำหนดของท้องถิ่น เมื่อพบเห็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้อง แจ้ง จพง.ท้องถิ่นเพื่อออกคำสั่ง และแจ้งต่อ คสจ. / คสก. เพื่อ พิจารณาดำเนินการตาม ม. 11
 2. เมื่อแนะนำแล้วไม่ปฏิบัติตาม มีหน้าที่แจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ออกคำสั่งแก่เจ้าของ หรือผู้ประกอบการสถานประกอบการเพื่อปรับปรุงแก้ไข

เจ้าพนักงานสาธารณสุข

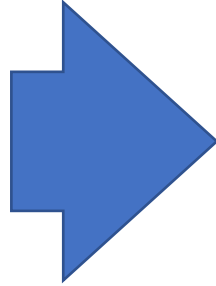
3. กรณีที่พบว่า การกระทำที่ไม่ถูกต้องนั้นเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพและจำเป็นต้องแก้ไขโดยเร่งด่วนเจ้าพนักงานสาธารณสุข (เท่านั้น) ออกคำสั่งเองได้ แต่ต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบด้วย ม46 ว.2

สรุปบทบาทของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

- **บทบาทหลัก** คือ ปฏิบัติหน้าที่เพื่อ

* สนับสนุน/ให้ข้อเสนอแนะ
* ให้ข้อวินิจฉัยทางวิชาการ

เจ้าพนักงานท้องถิ่น ในการ
ปฏิบัติการ ตาม พรบ.สธ

- 1. ร่วมพิจารณายกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นเกี่ยวกับ หลักเกณฑ์ มาตรฐานด้านสุขลักษณะ
- 2. ตรวจสอบด้านสุขลักษณะสถานประกอบการที่ขออนุญาต
- 3. ตรวจสอบตราสถานประกอบการตามข้อบัญญัติท้องถิ่น

สรุปบทบาทของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

- 4. เสนอแนะทางวิชาการในกรณี
 - มีการฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่น ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้อง ออกคำสั่งปรับปรุง แก้ไข/พักใช้/หยุดกิจการ แล้วแต่กรณี
 - กรณีพิจารณาอุทธรณ์คำสั่ง
- 5. เสนอข้อวินิจฉัยกรณีมีเหตุร้องเรียน และ ข้อเสนอแนะในการแก้ไข
- 6. เผยแพร่ความรู้เรื่องกฎหมายสาธารณสุข แก่ประชาชน/ผู้ประกอบการ

ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

1. ตรวจสอบและแนะนำสถานประกอบการให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติกฎกระทรวง หรือข้อกำหนดของท้องถิ่น
2. เมื่อแนะนำแล้วไม่ปฏิบัติตาม มีหน้าที่แจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ออกคำสั่งแก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานประกอบการเพื่ปรับปรุงแก้ไข

เลขที่/.....

แบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงาน

ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

หน่วยงาน.....โทรศัพท์.....

๑. วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

๒. ชื่อ เจ้าของ/ผู้ครอบครอง.....

๓. สถานประกอบการ ชื่อ.....

กิจการ.....ตั้งอยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....หมายเลขโทรศัพท์.....

๔. ประเด็นปัญหาหรือข้อเท็จจริงที่ตรวจพบ.....

๕. ข้อเสนอแนะ (เพื่อการปรับปรุงแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด)

๕.๑

๕.๒

๕.๓

๕.๔

ลงชื่อ.....ลงชื่อ.....ลงชื่อ.....
(.....)(.....)(.....)

เจ้าของ/ผู้ครอบครอง/ผู้รับคำแนะนำ.....

ลงชื่อ.....ลงชื่อ.....
(.....)(.....)ลงชื่อ.....ลงชื่อ.....
(.....)(.....)

พยาน

พยาน

แบบตรวจแนะนำ

นอกจากนี้ เจ้าพนักงานทั้ง 3 กลุ่ม ยังมีอำนาจในการปฏิบัติหน้าที่ที่ประชาชนเกี่ยวข้องต้องให้ความร่วมมือ คือ

- **อำนาจหน้าที่ ตาม ม.44**

- (1) เรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำทำคำชี้แจง หรือ ส่งเอกสารขอดูเอกสาร ใบอนุญาต หรือขอคำชี้แจงจากผู้ประกอบการได้
- (2) เข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใดๆในระหว่างพระ อาทิตยขึ้น-ตก หรือในเวลาทำการ เพื่อตรวจสอบ ควบคุม หรือดูหลักฐาน
- (3) แนะนำให้ผู้ประกอบการปฏิบัติให้ถูกต้องตาม เงื่อนไขหรือข้อกำหนดของท้องถิ่น
- (4) ยึดหรืออายัด สิ่งของใดๆที่อาจเป็นอันตราย เพื่อดำเนินคดี หรือทำลายในกรณีจำเป็น
- (5) เก็บหรือนำสินค้า หรือสิ่งของใดๆที่ สงสัย หรืออาจก่อเหตุรำคาญในปริมาณที่สมควร เพื่อเป็น ตัวอย่างในการตรวจสอบ โดยไม่ต้องใช้ราคา

การแสดงบัตรประจำตัวเจ้าพนักงาน

- ม. 44 วรรคสาม

- 1) บัตรประจำตัวตามที่กำหนดในกฎกระทรวง แบบบัตรประจำตัวเจ้าพนักงานฯ พ.ศ. 2548
- 2) ต้องแสดงบัตรประจำตัวฯต่อบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องในขณะปฏิบัติหน้าที่
- 3) ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวก ตามสมควร

ในการปฏิบัติหน้าที่ตาม พ.ร.บ. นี้

- ม.47
- เจ้าพนักงานสาธารณสุข
- เจ้าพนักงานท้องถิ่น
- ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

เป็นเจ้าพนักงานตาม ป.อาญา

เพื่อประโยชน์ในการจับกุมหรือปราบปรามผู้กระทำ
ความผิดตามพ.ร.บ.สาธารณสุข

- เจ้าพนักงานท้องถิ่น
- ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

เป็นพนักงานฝ่ายปกครอง/
ตำรวจ ตาม ป.วิธีพิจารณา
ความอาญา

ข้อกฎหมายที่เปลี่ยนไปตาม พ.ร.บ.การสาธารณสุข (ฉบับ ที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ (มีผลใช้บังคับ ๑๙ ธ.ค. ๖๐)

- ๑) เพิ่มกลไกการขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
 - * คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด (คสจ.)
คณะกรรมการ สาธารณสุขกรุงเทพมหานคร (คสก.)
 - * คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ (คพอ.)
 - * เลขาธิการคณะกรรมการเปรียบเทียบ (คปท.)
- ๒) เพิ่มมาตรการคุ้มครองประชาชนให้มากขึ้น
 - * ม.๒๘/๑ ให้อำนาจ จพธ. ประกาศเขตพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ(เชิงรุก)
 - * ม.๕๔ วรรคสอง ให้ รมว. โดยคำแนะนำของ คสธ. กำหนดประเภท/ ขนาดของกิจการ การ
รับฟังความคิดเห็นและหลักเกณฑ์ วิธีการและ เงื่อนไขการพิจารณาก่อนอนุญาต

ข้อกฎหมายที่เปลี่ยนไปตาม พ.ร.บ.การสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ (มีผลใช้บังคับ ๑๙ ธ.ค. ๖๐)

- ๓) ปรับปรุงบทกำหนดโทษ
- กำหนดโทษ โดยเพิ่มโทษปรับขึ้น ๕ เท่า จากบทกำหนดโทษเดิม
- คณะกรรมการเปรียบเทียบ (คปท.) อาจมอบให้ จพถ./ผู้ซึ่ง จพถ. มอบหมาย เปรียบเทียบปรับได้ ในโทษปรับสถานเดียว และโทษจำคุก ไม่เกิน ๓ เดือน /ปรับไม่เกิน ๒๕,๐๐๐ บาท /ทั้งจำทั้งปรับ
- การลงโทษในนิติบุคคลได้ (ม. ๘๔/๑ ถ้าการกระทำความผิดนั้นเกิด จากการสั่งการ/การกระทำ/ละเว้น.... ของ กก./ผู้จัดการ/บุคคลใดซึ่ง รับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น จนเป็นเหตุให้นิติบุคคล นั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิด นั้นๆ ด้วย)

● สว่าสดี้

